СЛАВА УКРАЇНІ - ГЕРОЯМ СЛАВА!

Минув рік від початку Революції Гідності. Молоді патріоти, обстоюючи свій європейський вибір, вийшли на Майдан. Згодом до них приєдналися і сивочолі українці, розуміючи, що згорьовану країну врятує тільки європейський шлях розвитку. У результаті - ланцюговою реакцією одна за одною відбулися й досі відбуваються доленосні для держави події.

Олена Ткач

Сьогодні, озираючись на рік, що минув, можна багато говорити, підбиваючи певні підсумки. З одного боку, ми тимчасово втратили Крим, частина Донецької та Луганської областей не підконтрольна владі, а офіційна статистика нараховує більше 4 тис. загиблих. Це величезні втрати! Натомість такого вибуху патріотизму наша держава не знала з перших років незалежності.

Аби відтворити в пам'яті фрагменти тих доленосних подій, «Білоцерківці» запросили на розмову лікаря-терапевта вищої категорії, члена клубу «Сузір'я» Академії пенсіонерів Наталію Гаврилівну Мілко, яка працювала лікарем-волонтером на Майдані.

- Наталіє Гаврилівно, що примусило вас поїхати туди одною з перших?

- Постійно слідкуючи за тодішніми подіями, одного дня не змогла більше всидіти біля телевізора. Мене зупиняла сім'я, але я вирішила для себе, що поїду неодмінно. Це було біля 16-ої години, сутеніло, але ми зібралися невеликою групою однодумців і вирушили до Києва. Вийшовши з метро, одразу опинилися у вирі Майдану, де було дуже багато людей і панувала неймовірна енергетика, якої я в житті до того не відчувала. Раптом почула оголошення зі сцени, що потрібний лікар у Будинок профспілок. Піднявшись на третій поверх, побачила картину, яка мене вразила, а головне - врізалася в пам'ять на все життя: то був якийсь бджолиний вулик, де кожен клопотав біля своєї роботу: хтось різав бутерброди, хтось готував чай і виносив його на вулицю, хтось зносив коробки з медикаментами. Все настільки було налагоджено, просто дивуєшся, як наші люди вміють самоорганізовуватися. Я відразу знайшла собі роботу: спочатку сортувала медикаменти, які приносили кияни, а через декілька годин мене покликали приймати хворих, їх було дуже багато. Переохолоджені, з бронхітом і навіть із запаленням легень. Їх потрібно було відправляти до лікарень, але не каретами швидкої допомоги, бо прямо в них людей і заарештовували, а секретно, машинами автомайдану, з водіями яких вели перемовини відповідні координатори.

А були такі хворі, які категорично відмовлялися від лікарень, ми їх вмовляли, а у відповідь чули, що вони повинні бути тут. Якось прийшла жінка років 35, вона задихалася, були страшні хрипи в легенях. Ми їй надали першу допомогу, наполягали на госпіталізації. А вона каже: «Нічого страшного, я астматик, у мене таке буває. Зараз пройде...» Ми зняли їй ці приступи, і вона пішла далі. І таких людей різного віку була маса - і по 18 років, і по 40, 50, 60. Ми надавали першу допомогу, і вони знову йшли на Майдан...

- Який день на Майдані вам запам'ятався найбільше?

- Найбільше запам'яталося 20 лютого. Ніхто не знав, що так повернеться. Була страшна напруга... Я тоді приймала в КМДА, бо на той час уже Будинок профспілок згорів. До мене зверталися хворі, прибігали молоді хлопчики, їхні обличчя були чорні від диму, у більшості - високий тиск, за 200 - 240. Деякі не витримували психологічного і фізичного навантаження. Але не можна було вмовити, щоб вони залишилися, щоб вони лягли відпочити. Потім почалися вогнепальні поранення. Великі жертви, число яких ми не знали, доки не вийшли з КМДА і не приїхали додому. До нас доходила інформація, що чоловік 40 загинуло. Але коли приїхала вночі до Білої Церкви, то дізналася страшну цифру. Цей день не просто запам'ятався, він закарбувався страшним тавром у душі... А напруги такої я не відчувала ніколи.

- Пані Наталю, ви мама і бабуся. Поїздка на Майдан пов'язана з тим, що ви хотіли в першу чергу захистити своїх дітей, чи показати приклад того, як треба боротися за власне щастя?

- Найперше, захистити своїх дітей. По-друге, я так жити не хочу далі, я хочу щоб мої діти, внуки знали краще життя в країні, де піклуються про своїх людей. В країні, де людина буде захищена в суді, в міліції, в органах влади. Особливо це стосується внуків. Для внуків, як і кожна бабуся, я хочу щасливого майбутнього.

- Ви, у прямому розумінні цього слова, вибороли шанс на краще життя і європейське майбутнє, тому неодмінно вимолите у Бога й такого потрібного нам миру!

- Я впевнена, що так і буде. Але для цього треба всіляко підтримати хлопців, які воюють на сході. Якщо кожен із нас хоч крапельку своєї душі й серця присвятить допомозі нашим бійцям, то, я думаю, це буде дуже

Наталія Мілко

велика підтримка всім, хто там зараз мерзне, недоїдає, недосипає, стоїть під кулями, але не відступає.

Розповідає пані Наталія - ідуть мурахи по тілу. І не від того, що страшно, а від того, що дуже горда за свій народ. Який у такі тяжкі хвилини здатен так консолідувати зусилля, аби побороти все лихе. І хоча все ми ще не побороли, але все одно ця Революція Гідності підтвердила, що ми заявили на право бути єдиною, прекрасною, розвиненою і щасливою нацією. А внесок у новітню історію України таких, як Наталя Мілко, феноменальний і неоціненний!

ЯНГОЛЯТКА ПОЛЕТЯТЬ НА ПЕРЕДОВУ!

Готуючись до 19 грудня, на диво очікують усі – від малого до сивочолого. Сьогодні, коли кожен мріє про мир в Україні, якого іншого дива ще б хотілося? Але, погодьмося, диво починається з реальних бажань, дій, вчинків...

Тепло душі і серця ніжний дотик
Бійцям, захисникам, синам...

«Летіть, наші янголята...»

Тетяна Однорог

Напередодні Дня Святого Миколая до клубу «Криниця життя» для проведення майстер-класу завітали особливі гості – учні Білоцерківського економіко-правового ліцею разом із учителем української мови та літератури Людмилою Петрівною Замковою. Адже на одному зі своїх засідань академісти прийняли рішення привітати воїнів АТО із традиційними зимовими святами, виготовивши своєрідні обереги – маленьких білих янголяток, до крилець яких прикріплені листочки із молитвою та іконкою Святого Миколая. Ці подарунки, зроблені дбайливими материнськими руками, зберігатимуться у внутрішніх кишенях бушлатів захисників і неодмінно оберігатимуть від найстрашнішого – поранення чи навіть смерті.

Розпочинаючи майстер-клас, Людмила Замкова зачитала уривок із листа свого учня Івана Сидорчука: «Дорогі наші захисники, справжні сини Вітчизни, ви всі - сьогодні Герої. Я пишаюся вашою одержимістю, мене переповнює гордість за те, що я українець. Саме тепер я збагнув, якою сильною і нездоланною є Україна, який незламний дух мають її справжні сини. Я хочу запевнити вас, що з гордістю і честю продовжу вашу справу, коли прийде моя черга... Рідні наші захисники, нехай і для вас на передовій буде свято, нехай Святий Миколай завітає до вас і принесе щось особливе. Що буде в його торбинці? Найперше – наша свята молитва за вас, мир і, звичайно, наші гостинці.»

Після цих палких юнацьких рядків члени клубу «Криниця життя» та

Академісти клубів «Криниця життя» та «Промінь надії» в очікуванні жаданого миру, який, можливо, принесуть на своїх крильцях їхні янголятка

Людмила Замкова (у центрі), її учениці та директор фонду Олена Ткач

представники клубу «Промінь надії» приступили до роботи. Кожен взяв у руки потрібні матеріали і з неймовірною любов'ю, шепочучи слова святої молитви, майстрував янголятко. Дехто встигав і оберіг робити, і листа писати, виливаючи на папері увесь материнський біль і незборимe бажання, аби всі хлопці повернулися живими і неушкодженими. Кому, як не матерям і бабусям, які достеменно знають ціну подарованому життю, просити у Бога миру для кожної української родини.

А яке ж свято без солодких миколайчиків? Про це також не забули – напекли для кожного. Дбайливо спакували подарунки і відправили їх на передову, цього разу до Маріуполя. «Летіть, наші янголята, а ви, сини і внуки, хутчіш повертайтесь із перемогою», - промовляли вуста сивочолих жінок з великою надією на спокій і злагоду в Україні.